

Op die dinsdag in januari toen haar leven voorgoed veranderde, werd Martine Rhodes wakker met hoofdpijn, kreeg een aanval van maagzuur nadat ze met wat grapefruitsap twee aspirientjes had weggespoeld, kreeg het voor elkaar dat er die dag echt niets met haar haar te beginnen zou zijn door in plaats van haar eigen shampoo die van Dustin te gebruiken, brak een vingernagel, verbrandde haar toast, ontdekte een legertje mieren in het kastje onder de gootsteen, roeide het ongedierte uit door even heftig tekeer te gaan met een spuitbus insecticide als Sigourney Weaver met haar vlammenwerper in een van die oude films over buitenaardse griezels, ruimde de slachting die als gevolg daarvan was ontstaan op met behulp van een paar stukjes keukenpapier, neuriede het *Requiem* van Bach terwijl ze de kleine lijkjes plechtig in de vuilnisbak deponeerde en nam een telefoontje aan van haar moeder, Sabrina, die drie jaar na de bruiloft nog steeds schietgebedjes deed dat Marties huwelijk op de klippen zou lopen. Ondertussen keek ze opgewekt – enthousiast zelfs – uit naar de dag die voor haar lag, want ze had van wijlen haar vader, Robert ‘Smilin’ Bob’ Woodhouse, een optimistisch karakter, een enorm incasseringsvermogen en een intense liefde voor het leven geërfd, net als blauwe ogen, pikzwart haar en lelijke tenen.

Bedankt, pa.

Nadat ze haar immer hoopvolle moeder had verzekerd dat het huwelijk van de Rhodes nog steeds gelukkig was, trok Martie een leren jack aan en nam haar golden retriever, Valet, mee voor zijn ochtendwandelingetje. Bij elke stap nam haar hoofdpijn af.

Langs de slijpsteen van de heldere oostelijke hemel scherpte de zon lancetten licht. Maar in het westen duwde een koel inlandig briesje kwaadaardige hoeveelheden donkere wolken voor zich uit.

De hond wierp een bezorgde blik op de hemel, snuffelde behoedzaam in de lucht en spitste zijn hangoren bij de ruis-ritsel van palm-

bladeren die door de wind in beweging waren gezet. Valet voelde duidelijk aan dat er slecht weer op komst was.

Hij was een vriendelijke, speelse hond. Maar hij was bang voor harde geluiden, alsof hij in een vorig leven soldaat was geweest en werd gekweld door herinneringen aan slagvelden met bulderende kanonnen.

Gelukkig voor hem ging slecht weer in Zuid-Californië maar zelden gepaard met onweer. Meestal kwam de regen zonder aankondiging omlaag, suizend over de straten, fluisterend door het gebladerte en dat waren geluiden die zelfs Valet rustgevend vond.

De meeste ochtenden wandelde Martie een uur met de hond, door de smalle met bomen omzoomde straten van Corona Del Mar, maar dinsdags en donderdags had ze een bijzondere verplichting waardoor hun tochtje op die dagen tot vijftien minuten beperkt moest blijven. Valet scheen een kalender in zijn harige hoofd te hebben, want tijdens hun uitstapjes op dinsdag en donderdag treuzelde hij nooit en deed zijn behoeften vlak bij huis.

Deze ochtend waren ze nog maar nauwelijks een straat ver, toen het beest op het stukje gras tussen het trottoir en de straat schichtig om zich heen keek, discreet zijn rechterachterpoot optilde en zoals gewoonlijk plaste alsof hij zich geneerde voor het gebrek aan privacy. Hooguit een straat verder trof hij voorbereidselen om het tweede gedeelte van zijn ochtendtaken af te wikkelen toen een passerende vuilniswagen hem met een knallende uitlaat aan het schrikken maakte. Hij schoot achter een koninginnenpalm, keek eerst heel voorzichtig langs de ene kant van de boomstam en toen langs de andere, er vast van overtuigd dat het angstaanjagende voertuig opnieuw zou opdagen.

‘Niets aan de hand,’ verzekerde Martie hem. ‘Die grote stoute auto is weg. Alles is in orde. Dit is nu een veilige poepzone.’

Valet was nog niet overtuigd. Hij bleef op zijn hoede.

Martie was eveneens gezegend met het geduld van Smilin’ Bob, vooral in de omgang met Valet, waarvan ze bijna evenveel hield als van een kind, als ze dat gehad zou hebben. Hij was lief en mooi: licht goudkleurig, met gouden en witte vaantjes aan zijn poten, zachte sneeuw witte vlaggen op zijn billen en een volle pluimstaart.

Natuurlijk keek Martie nooit naar hem als de hond zich gehurkt van zijn taak kweet, want hij was even verlegen als een non in een topless-bar. Terwijl ze stond te wachten zong ze zacht ‘Time in a Bottle’ van Jim Croce, want daar werd hij altijd ontspannen van.

Toen ze aan het tweede couplet begon, klauterde een plotselinge kiltte over de ladder van haar wervelkolom, waardoor ze meteen haar

mond hield. Ze was geen vrouw die in voorgevoelens geloofde, maar terwijl de ijzige rilling omhoogkroop naar haar nek werd ze overmand door een gevoel van naderend onheil.

Ze draaide zich om, eigenlijk min of meer in de verwachting dat ze een overvaller op zich af zou zien komen of een slingerende auto. In plaats daarvan was ze alleen in deze straat in een rustige woonwijk. Er was niets dat met dodelijke bedoelingen op haar af kwam stormen. Het enige dat bewoog, waren dingen die door de wind werden geteisterd. Bomen en struiken sidderden. Een paar dorre bruine bladeren stuiterden over het plaveisel. Langs de dakgoten van een huis vlakbij ritselden en ratelden de zilveren slingers en kerstlichtjes, overblijfselen van de feestdagen die nog maar net voorbij waren.

Nog steeds niet op haar gemak maar met het gevoel dat ze zich aanstelde, liet Martie de adem die ze had ingehouden ontsnappen. Toen de zucht zich met een fluitend geluid tussen haar tanden door worstelde, besefte ze dat ze haar kaken op elkaar had geklemd.

Ze was waarschijnlijk nog steeds een beetje bibberig van de droom waaruit ze vlak na middernacht wakker was geschrokken, dezelfde droom die ze de laatste tijd al vaker had gehad. De man die was gemaakt van dode, rottende bladeren, echt een figuur uit een nachtmerrie. Warrelend, razend.

Toen viel haar blik op haar lange schaduw, die zich uitstreckte over het kortgeknipte gras, over de stoeprand viel en op de gebarsten betonnen rijweg eindigde. Om onverklaarbare redenen groeide haar onbehaaglijkheid uit tot ontsteltenis.

Ze deed een stap achteruit, en nog een, en natuurlijk ging haar schaduw met haar mee. Pas toen ze voor de derde keer een stap achteruit deed, realiseerde ze zich dat het juist dat silhouet was dat haar angst aanjoeg.

Belachelijk. Nog veel bespottelijker dan haar droom. Toch klopte er iets niet aan haar schaduw: een hoekige vertekening waar iets dreigends van uitging.

Haar hart bonsde zo hard, het leek wel een vuist op een deur.

Door de lage stand van de ochtendzou wierpen ook de huizen en de bomen vertekende beelden af, maar in die uitgerekte en vervormde schaduwen zag ze niets engs – alleen in haar eigen schaduw.

Ze begreep heel goed dat haar angst ongerijmd was, maar dat besef maakte haar niet minder benauwd. Doodsangst be kroop haar en ze stond hand in hand met paniek.

De schaduw leek te bewegen op het diepe trage kloppen van een eigen hart. Terwijl ze ernaar stond te kijken voelde ze de ontzetting toeslaan.

Martie sloot haar ogen en probeerde zichzelf weer in bedwang te krijgen.

Heel even voelde ze zich zo licht dat de wind sterk genoeg leek om haar op te pakken en samen met de onverbiddelijk naderende wolken landinwaarts te sleuren, in de richting van de voortdurend slinkende streep koude blauwe lucht. Maar toen ze een paar keer diep adem had gehaald, keerde haar gewicht langzaam maar zeker terug. Toen ze weer naar haar schaduw durfde te kijken, maakte die niet langer een vreemde indruk. Ze slaakte een zucht van opluchting.

Haar hart bleef bonzen, niet langer opgejaagd door een onredelijk angstgevoel maar door een begrijpelijke bezorgdheid over de reden voor dit vreemde voorval. Ze had zoiets nog nooit eerder meege maakt.

De kop vragend scheef stond Valet haar aan te staren.

Ze had zijn riem laten vallen.

Toen ze beseftte dat de hond klaar was, trok Martie een plastic zakje om hondenpoep op te ruimen als een handschoen over haar hand. Omdat ze een goeie buur was, pakte ze het cadeautje van Valet netjes op, trok de helderblauwe zak binnenstebuiten, draaide hem dicht en legde er een dubbele knoop in.

De retriever stond schaapachtig toe te kijken.

‘Als je ooit mocht twijfelen of ik wel van je hou, knullebol,’ zei Martie, ‘vergeet dan niet dat ik dit iedere dag doe.’

Valet keek dankbaar. Of misschien gewoon opgelucht.

Het uitvoeren van dit bekende, nederige werkje had haar geestelijk evenwicht hersteld. Het blauwe zakje met de warme inhoud bracht haar weer met beide benen op de grond. Het vreemde voorval bleef verontrustend en raar, maar het joeg haar geen angst meer aan.

2

Skeet zat hoog op het dak, afgetekend tegen de sombere hemel als een soort hallucinatie met zelfmoordneigingen. Drie dikke kraaien cirkelden drie meter boven zijn hoofd, alsof ze voelden dat er een kans op aas bestond.

Hier beneden op de grond stond Motherwell op de oprit, de grote handen gebald op de heupen. Hoewel hij met zijn rug naar de straat stond, was uit zijn houding duidelijk op te maken dat hij woedend was. Hij leek in een stemming om koppen tegen elkaar te slaan.

Dusty parkeerde zijn bestelwagen langs de stoeprand, achter een partrouillewagen die opgesierd was met de naam van de privébewakingsfirma die in deze dure, met hekken afgezette woonwijk dienst deed. Een lange vent in uniform stond naast de auto en slaagde erin om tegelijkertijd gezaghebbend en overbodig over te komen.

Het drie verdiepingen hoge huis waarop Skeet Caulfield over zijn broze sterfelijkheid zat te peinzen was een monstruositeit van drieduizend vierkante meter ter waarde van vier miljoen dollar. Verschillende mediterrane bouwstijlen – modern Spaans, klassiek Toscaans, Griekse renaissance en vroeg-pizzatent – waren op een hoop gegooid door een architect die een beroerde opleiding had gehad of een groot gevoel voor humor. Een verzameling steile, met dakpannen belegde daken die ogenschijnlijk een paar vierkante kilometer besloegen, liepen in chaotische overdaad in elkaar over, onderbroken door veel te veel schoorstenen waarvan vergeefs was geprobeerd om ze met behulp van koepeltjes op klokkentorentjes te doen lijken en de arme Skeet zat op de allerhoogste nok naast de meest stuitend lelijke van die torens.

Waarschijnlijk omdat hij niet zeker was van zijn rol in deze hele toestand en behoefte had om iets te doen, zei de man van de bewakingsdienst: ‘Kan ik u helpen, meneer?’

‘Ik ben de schilder,’ antwoordde Dusty.

De door de zon verweerde bewaker vertrouwde Dusty kennelijk niet helemaal, of hij was van nature gezegend met samengeknepen ogen in een gezicht dat zo gelijnd en gerimpeld was dat het op een stuk origami leek. ‘De schilder, hè?’ zei hij sceptisch.

Dusty droeg een witte katoenen broek, een witte trui, een wit spijkerjack en een witte pet met SCHILDERSBEDRIJF RHODES in blauwe letters boven de klep, waardoor zijn bewering toch wel geloofwaardig moest overkomen. Hij overwoog even om de lepe bewaker te vragen of deze buurt regelmatig werd belegerd door professionele inbrekers vermomd als huisschilders, loodgieters en schoorsteenvegers, maar in plaats daarvan zei hij gewoon: ‘Ik ben Dustin Rhodes’ en wees op de tekst op zijn pet. ‘Die man daar boven is iemand van mijn ploeg.’

‘Ploeg?’ De bewaker wierp hem een nijdige blik toe. ‘Noemen jullie dat zo?’

Misschien was hij sarcastisch, maar voor hetzelfde geld had hij moeite om een gesprek gaande te houden.

‘De meeste schildersbedrijven noemen het een ploeg, ja,’ zei Dusty terwijl hij omhoogkeek naar Skeet, die wuifde. ‘Vroeger noemden wij het een mobiele brigade, maar dat schrok sommige huiseigenaren af omdat het te agressief klonk, dus nu hebben we het gewoon over een ploeg, net als alle anderen.’

‘Huh,’ zei de bewaker. Zijn ogen werden helemaal spleetjes. Misschien deed hij zijn best om te begrijpen waar Dusty het over had, maar voor hetzelfde geld stond hij zich af te vragen of hij hem al dan niet een klap op zijn bek zou geven.

‘Maak je geen zorgen, we krijgen Skeet wel beneden,’ verzekerde Dusty hem.

‘Wie?’

‘De springer,’ verduidelijkte Dusty terwijl hij over de oprit naar Motherwell toe liep.

‘Denk je dat we de brandweer moeten bellen?’ vroeg de bewaker die achter hem aan liep.

‘Nee hoor. Hij steekt zichzelf heus niet in de fik voor hij springt.’

‘Dit is een mooie buurt.’

‘Mooi? Verrek, ’t kan niet beter.’

‘Een zelfmoord zal onze bewoners overstuur maken.’

‘We vegen hem gewoon met stoffer en blik bij elkaar, stoppen de overblijfselen in een zak en pakken een tuinslang om het bloed weg te spuiten, dan hebben ze niet eens in de gaten dat er iets is gebeurd.’

Dusty was zowel opgelucht als verbaasd dat er geen burens waren toegestroomd om getuige te zijn van het drama. Maar het was nog

zo vroeg dat die waarschijnlijk nog steeds achter hun bolletjes met kaviaar zaten en champagne en sinaasappelsap dronken uit gouden bekers. Gelukkig waren de klanten van Dusty – de Sorensens – op wier dak Skeet een onderonsje had met Magere Hein, op vakantie in Londen.

‘Morgen, Ned,’ zei Dusty.

‘Klootzak,’ antwoordde Motherwell.

‘Ik?’

‘Hij,’ zei Motherwell, wijzend naar Skeet op het dak.

Met zijn een meter tweeënnegentig en honderdvijftien kilo was Ned Motherwell vijftien centimeter langer en bijna vijftig kilo zwaarder dan Dusty. Zijn armen hadden niet gespierder kunnen zijn als het de getransplanteerde benen van Clydesdale-paarden waren geweest. Hij droeg een t-shirt met korte mouwen maar geen jack, ondanks de kille wind; Motherwell scheen zich net zo weinig aan te trekken van de weersomstandigheden als een granieten standbeeld van Paul Bunyan.

Met een klopje op de mobiele telefoon aan zijn riem zei Motherwell: ‘Verdomme, baas, ik heb je al tijden geleden opgebeld. Wat heb je uitgespookt?’

‘Je hebt me tien minuten geleden gebeld en wat ik heb gedaan is door rode stoplichten rijden en schoolkinderen op zebrapaden platrijden.’

‘Er geldt in dit woongebied een maximumsnelheid van vijfendertig kilometer per uur,’ deelde de bewaker plechtig mee.

Met een woedende blik omhoog op Skeet Caulfield schudde Motherwell zijn vuist. ‘Man, wat zou ik die etter graag in elkaar rammen.’

‘Hij is een verward kind,’ zei Dusty.

‘Hij is een sukkel die niet van de drugs af kan blijven,’ sprak Motherwell hem tegen.

‘Hij heeft de laatste tijd niets gebruikt.’

‘Hij is een wandelende medicijnkast.’

‘Wat heb je toch een groot hart, Ned.’

‘Het enige dat telt, is dat ik hersens heb en die ga ik niet verpesten met drugs en ik wil ook niets te maken hebben met mensen die zichzelf kapotmaken, zoals hij.’

Ned, de ploegbaas, was een Straight Edger. Deze onwaarschijnlijke maar nog steeds groeiende beweging onder mensen van vijftien tot dertig jaar – meer mannen dan vrouwen – eiste van hun volgelingen dat ze afzagen van drugs, overmatig drankgebruik en vrije liefde. Ze gaven zich headbangend over aan heavy metal, slamdancen, zelfbeheersing en zelfrespect. Een of andere instantie van de gevestigde or-

de had hen misschien kunnen omarmen als een inspirerende culturele trend – ware het niet dat de Straight Edgers hun neus ophaalden voor de maatschappij en de pest hadden aan beide politieke partijen. Op gezette tijden, als ze in een club of bij een concert een drugsgebruiker in hun midden ontdekten, sloegen ze hem genadeloos in elkaar en namen niet de moeite om dat als een opvoedkundige handeling te presenteren, ook al een gebruik dat hen waarschijnlijk buiten de normale politiek zou houden.

Dusty mocht zowel Motherwell als Skeet graag, maar wel om verschillende redenen. Motherwell was intelligent, geestig en betrouwbaar – ook al stond hij altijd met een oordeel klaar. Skeet was zacht en lief – maar desondanks vermoedelijk gedoemd tot een leven van vreugdeloze genotzucht, doelloze dagen en eenzame nachten.

Motherwell was veruit de beste werknemer van de twee. Als Dusty zich strikt had gehouden aan de grondregels van intelligente bedrijfsvoering, zou hij Skeet al lang geleden uit de ploeg hebben verwijderd.

Het leven zou een stuk gemakkelijker zijn als gezond verstand altijd de overhand had; maar af en toe heeft iemand het gevoel dat de gemakkelijkste weg niet de juiste is.

‘We zullen waarschijnlijk toch moeten stoppen omdat het gaat regenen,’ zei Dusty. ‘Dus waarom heb je hem eigenlijk het dak op gestuurd?’

‘Dat heb ik niet gedaan. Ik heb tegen hem gezegd dat hij de raamkozijnen en de houten lijsten op de begane grond moest schuren. Voor ik wist wat er gebeurde, zat hij daar boven en zei dat hij van plan was om een duik in de oprit te nemen.’

‘Ik haal hem wel op.’

‘Dat heb ik al geprobeerd. Hoe dichter ik bij hem kwam, hoe hysterischer hij werd.’

‘Hij is waarschijnlijk bang voor je,’ zei Dusty.

‘Dat is hem verdomd geraden ook. Als ik hem vermoord, zal het hem heel wat meer pijn doen dan wanneer hij met zijn kop op het beton te pletter slaat.’

De bewaker klapte zijn mobiele telefoon open. ‘Ik geloof dat ik maar beter de politie kan bellen.’

‘Néé!’ In het besef dat zijn stem veel te scherp had geklonken, haalde Dusty even diep adem en zei toen wat kalmer: ‘In een buurt als deze hebben de mensen liever dat er geen heisa wordt gemaakt als dat kan worden voorkomen.’

Als er smerissen aan te pas kwamen, zouden ze Skeet misschien wel veilig naar beneden krijgen, maar dan zouden ze hem meteen over-

hevelen naar een psychiatrische inrichting waar hij zeker drie dagen zou moeten blijven. Waarschijnlijk langer. Het laatste waar Skeet behoefte aan had, was om in handen te vallen van een van die zielenknijpers die vol enthousiasme naar de psychoactieve medicijnkast zou hollen om een vruchtencocktail van gedragsremmende middelen te maken die hem weliswaar voor korte tijd tot rust zou brengen, maar hem op de lange duur zou opzadelen met nog meer kortsluiting tussen de contactpuntjes in zijn hersenen dan nu al het geval was.

‘In een buurt als deze,’ zei Dusty, ‘houden ze niet van spektakel.’

Met een blik op de enorme huizen verderop aan de straat, de koninklijke palmen en de statige ficussen, de goed onderhouden gazons en bloembedden zei de bewaker: ‘Ik geef je tien minuten.’

Motherwell hief zijn vuist op en schudde daarmee naar Skeet.

Onder de rondcirkelende halo van kraaien woof Skeet terug.

De man van de bewakingsdienst zei: ‘Trouwens, hij ziet er helemaal niet uit alsof hij zelfmoord wil plegen.’

‘Die kleine kermisgek zegt dat hij gelukkig is omdat er een engel des doods naast hem zit,’ legde Motherwell uit. ‘En die engel heeft hem laten zien hoe het er in het hiernamaals uitziet en het lijkt daar, zegt hij, echt hartstikke tof.’

‘Ik ga wel met hem praten,’ zei Dusty.

Motherwell keek nijdig. ‘Praten, ach barst toch. Geef hem maar een duw.’

Terwijl de zware lucht zwanger van de regen omlaag zakte naar de aarde en de wind sterker werd, gingen Martie en de hond op een holletje terug naar huis. Ze wierp herhaaldelijk een blik op de schaduw die met haar meeliep, maar daarna werd de zon bedolven onder de wolken en haar donkere metgezel verdween alsof hij door de aarde was opgeslokt en weer was teruggekeerd naar een of andere onderwereld.

Ze keek naar de huizen vlak langs de straat terwijl ze erlangs liep, vroeg zich af of er iemand voor een raam had gestaan die haar vreemde gedrag had gadegeslagen en hoopte van harte dat ze er niet echt zo raar uit had gezien als ze zich had gevoeld.

In deze schilderachtige wijk waren de meeste huizen oud en klein, hoewel het merendeel met grote zorg afgewerkt was en over meer charme en persoonlijkheid beschikte dan de helft van de *mensen* in Marties kennissenkring. Spaanse architectuur domineerde, maar er waren hier ook Engelse landhuisjes, Franse *chaumières*, Duitse vakwerkhuisjes en art-decobungalows. De mengeling van stijlen deed plezierig aan en vormde een levendige eenheid met het groene borduurwerk van laurierbomen, palmen, geurende eucalyptussen, varens en watervallen van bougainville.

Martie, Dusty en Valet woonden in een volmaakt geproportioneerde, twee verdiepingen hoog miniatuur van een Victoriaans herenhuis met kantwerk. Dusty had het pand in de kleurige maar beschaafde traditie van Victoriaanse huizen in bepaalde straten in San Francisco geschilderd: de achtergrond was lichtgeel, de versieringen waren blauw, grijs en groen en op een enkel detail langs de dakgoot en op de driehoekige bovenlijsten van de ramen een zorgvuldig aangebracht toefje roze.

Martie was dol op hun huis en vond het een prachtig voorbeeld van Dusty's talent en vakmanschap.

Maar toen haar moeder het schilderwerk voor het eerst zag, had ze verklaard: ‘Het lijkt net alsof hier een clown woont.’

Terwijl Martie het houten hek aan de noordkant van het huis opendeed en achter Valet aan over het smalle stenen pad naar de achtertuin liep, vroeg ze zich af of haar onredelijke angst op de een of andere manier het gevolg was van dat deprimerende telefoontje van haar moeder. Per slot van rekening was Sabrina’s weigering om Dusty te accepteren de voornaamste bron van stress in haar leven. Dit waren de twee mensen van wie Martie het allermeest hield en ze wenste niets liever dan dat ze vrede zouden sluiten.

Aan Dusty lag het niet. Sabrina was de enige strijdende partij in deze trieste oorlog. Irritant genoeg leek het feit dat Dusty het verdomde om ook het slagveld te betreden haar vijandigheid alleen maar sterker te maken.

Toen ze langs het vuilopslagplaatsje vlak achter het huis kwam, pakte Martie het deksel van een van de vuilnisemmers en gooide er de blauwe plastic zak met Valets glorie in.

Misschien was haar plotselinge onverklaarbare angst veroorzaakt door haar moeders gezanik over zijn zogenaamde gebrek aan ambitie en zijn gemis aan wat volgens Sabrina een fatsoenlijke opleiding was. Martie was bang dat haar moeders venijn uiteindelijk haar huwelijk zou vergiftigen. Tegen haar wil zou ze Dusty misschien straks met haar moeders genadeloos kritische blik gaan bekijken. Of misschien kreeg Dusty wel een hekel aan Martie omdat Sabrina zo laatdunkend over hem deed.

Eigenlijk was Dusty de verstandigste man die Martie ooit had ontmoet. De motor tussen zijn oren was zelfs nog beter afgestemd dan die van haar vader destijds en Smilin’ Bob was oneindig veel intelligenter geweest dan zijn bijnaam deed vermoeden. En wat ambitie betrof... Nou, zij had veel liever een vriendelijke dan een ambitieuze man en bij Dusty vond je meer vriendelijkheid dan hebzucht in Las Vegas.

Daar kwam nog bij dat Marties eigen carrière ook al niet aan de verwachtingen van haar moeder voldeed. Nadat ze was afgestudeerd – ze had een bedrijfsopleiding gevolgd met als bijvak marketing – was ze een zijweg ingeslagen en niet op zoek gegaan naar een hoge functie in de zakenwereld met alle bijbehorende glorie. In plaats daarvan werd ze freelance ontwerper van videospelletjes. Ze had redelijk succes gehad met een paar van haar eigen ontwerpen en op contractbasis had ze scenario’s, figuren en fantasiewerelden ontworpen die gebaseerd waren op ideeën van anderen. Ze verdiende goed ook al was het nog niet fantastisch en ze had het vermoeden

dat ze uiteindelijk ontzettend veel profijt zou hebben van het feit dat ze een vrouw was in een door mannen gedomineerde wereld, omdat zij overal fris tegen aankeek. Ze hield van haar werk en ze had pas geleden een contract getekend voor het ontwerpen van een volkomen nieuw spel, gebaseerd op de trilogie *In de Ban van de Ring* van J.R.R. Tolkien, dat weleens genoeg royalty's zou kunnen opleveren om indruk te maken op Dagobert Duck. Niettemin beschreef haar moeder haar werk als 'kermisrommel', kennelijk omdat Sabrina videospelletjes associeerde met speelhallen, speelhallen met pretparken en pretparken met kermissen. Martie veronderstelde dat ze van geluk mocht spreken dat haar moeder niet nog een stapje verder was gegaan en háár een kermisattractie had genoemd.

Terwijl Valet samen met haar de trap op en over de veranda liep, zei Martie: 'Misschien zou een psychoanalyticus wel zeggen dat mijn schaduw daarginds heel even een symbool was van mijn moeder, van haar negatieve houding...'

Valet grinnikte haar toe en kwispelde met zijn pluimstaart.

'... en dat mijn kleine angstaanval uitdrukking gaf aan een onbewuste bezorgdheid dat mam... Nou ja, dat ze uiteindelijk in staat zal zijn om mij de kop op hol te brengen en me te vergiftigen met haar valse houding.'

Martie viste een sleutelbos uit de zak van haar jack en deed de deur open.

'Mijn god, ik klink als een tweedejaarsstudent die net aan een cursus elementaire psychologie is begonnen.'

Ze praatte vaak tegen de hond. De hond luisterde maar gaf nooit antwoord en zijn zwijgzaamheid was een van de pijlers van hun fantastische relatie.

'Maar het zit er dik in,' zei ze terwijl ze achter Valet aan de keuken in liep, 'dat er geen sprake was van psychologische symboliek en dat ik gewoon stapelgek aan het worden ben.'

Valet blies zijn wangen op alsof hij het eens was met de diagnose van waanzin en viel toen enthousiast aan op zijn bak met water.

Vijf ochtenden per week besteedde zijzelf of Dusty na een lange wandeling op de veranda een halfuurtje aan de verzorging van de hond door hem te kammen en te borstelen. Op dinsdag en donderdag gebeurde dat na afloop van de middagwandeling. Er was vrijwel geen hondenhaar in hun huis te vinden en zo wilde ze dat houden ook.

'Denk erom,' waarschuwde ze Valet, 'dat je verplicht bent om voorlopig nog niet uit te vallen. En denk erom – we zijn weliswaar niet thuis, maar dat betekent nog niet dat je vrij gebruik mag maken van de meubels of de koelkast mag plunderen.'

Hij rolde met zijn ogen tegen haar alsof hij wilde aangeven dat hij beledigd was door haar gebrek aan vertrouwen. Daarna dronk hij weer verder.

In het ruime toilet naast de keuken knipte Martie het licht aan. Ze wilde even haar make-up controleren en haar door de wind verwarde haren borstelen.

Terwijl ze naar de wastafel liep, sloeg een plotselinge angst haar weer op de borst en ze had het gevoel alsof haar hart pijnlijk werd samengeknepen. Dit keer was het niet, zoals eerder, de overstelpende zekerheid dat er achter haar een of ander dodelijk gevaar op de loer lag. In plaats daarvan was ze bang om in de spiegel te kijken.

Ze voelde zich ineens slap en boog zich met opgetrokken schouders voorover, alsof er een hoop zware stenen op haar rug was gestapeld. Terwijl ze zich met twee handen aan de wastafel vasthield, keek ze omlaag naar de lege spoelbak. De druk van de irrationele angstgevoelens was zo groot, dat ze lichamelijk niet in staat was om op te kijken.

Een losse zwarte haar, een van haarzelf, lag op het gewelfde witte porselein, met een van de uiteinden onder de vaste koperen stop in de afvoer en zelfs dat draadje leek gevaarlijk. Zonder dat ze omhoog durfde te kijken tastte ze langs de wasbak, draaide de warmwaterkraan open en spoelde de haar weg.

Ze liet het water doorlopen en inhaleerde de stoom die eraf sloeg, maar dat verjoeg niet de kilte die haar weer had bevangen. Langzaam maar zeker werden de randen van de wasbak onder haar verkrampte greep warmer, hoewel haar handen koud bleven.

De spiegel wachtte. In gedachten zag Martie het voorwerp niet langer als een levenloos object, als een onschuldig stuk glas met aan de achterkant een verzilverde laag. Het *wachtte*.

Of liever gezegd, iets in de spiegel wachtte tot het oogcontact met haar zou krijgen. Een wezen. Een aanwezigheid.

Zonder haar hoofd op te richten keek ze opzij en zag Valet in de deuropening staan. Normaal gesproken zou de vragende blik van de hond haar aan het lachen hebben gemaakt; nu zou ze daar bewust moeite voor moeten doen en haar gerasp zou ook niet als lachen klinken.

Hoewel ze bang was voor de spiegel had ze ook – en nog veel erger – angst voor haar eigen bizarre gedrag, voor het volslagen onkarakteristieke verlies van haar zelfbeheersing.

De stoom condenseerde op haar gezicht. Hij voelde als stroop in haar keel, verstikkend. En het stromende, gorgelende water begon op kwaadaardige stemmen te lijken, die vals grinnikten.

Martie draaide de kraan dicht. In de betrekkelijke stilte klonk haar ademhaling alarmerend snel en rauw, met een onmiskenbare ondertoon van wanhoop.

Eerder, op straat, had ze door diep adem te halen weer helder kunnen denken en de angst van zich af kunnen zetten en vervolgens had haar vertekende schaduw niets dreigends meer gehad. Maar dit keer leek elke ademtucht haar doodsangst aan te wakkeren, zoals zuurstof een brand doet oplaaien.

Ze was het liefst het vertrek uit gevlucht, maar alle kracht was uit haar weggevloeid. Haar benen leken wel van rubber en ze was bang dat ze zou vallen en haar hoofd zou stoten. Ze had de wastafel nodig als houvast.

Ze probeerde haar gezonde verstand te laten spreken in de hoop dat ze weer vaste grond onder de voeten zou krijgen met behulp van simpele logica. De spiegel kon haar geen kwaad doen. Het was géén wezen. Alleen maar een ding. Een levenloos voorwerp. Goeie genade, het was gewoon glas.

Niets dat ze daarin te zien kreeg, kon haar bedreigen. Het was geen raam waarachter een of andere gek kon staan die met een krankzinnige lach naar binnen keek, de ogen brandend van moordlust, zoals in een van die foute griezelfilms. De spiegel kon onmogelijk iets anders laten zien dan een weerspiegeling van de toiletruimte – en van Martie zelf.

Logica hielp niet. In een duister gebied van haar geest dat ze nog nooit eerder had betreden, trof ze een vervormd landschap van bijgeloof aan.

Ze raakte ervan overtuigd dat een of ander wezen in de spiegel alleen maar meer vorm en macht begon te krijgen omdat ze zichzelf met behulp van gezond verstand van die angst probeerde te verlossen en ze sloot haar ogen voor het geval ze ook maar een zijdelingse glimp van die kwaadaardige geest op zou vangen. Ieder kind weet dat de boeman onder het bed sterker wordt en nog moordlustiger als je zijn bestaan ontkent en dat je maar het best niet aan dat hongerige beest kunt denken dat daar tussen de vlokken stof onder de bedbodem zit met een adem die nog stinkt van het bloed van andere kinderen. *Gewoon helemaal niet aan denken*, niet aan die krankzinnig gele ogen en die stekelige zwarte tong. *Denk er maar niet aan*, dan verdwijnt het vanzelf wel en dan zul je uiteindelijk lekker in slaap vallen tot het morgen is en je weer wakker wordt in je eigen fijne bed, opgekruld onder de warme dekens in plaats van in de buik van een of ander monster.

Valet streek langs Martie heen en ze gilde het bijna uit.

Toen ze haar ogen opendeed, zag ze de hond naar haar opkijken met zo'n vragende en tegelijkertijd bezorgde blik die golden retrievers vrijwel tot in de perfectie beheersen.

Hoewel ze nog steeds steunde op de wastafel, ervan overtuigd dat ze zonder dat houvast niet overeind zou blijven, liet ze toch een hand los. Bevend tastte ze omlaag om Valet aan te raken.

Alsof de hond een bliksemafleider was, leek Martie dankzij het contact met hem weer met beide benen op de grond te komen en een deel van de verlamdende angst vloeide als een knetterende elektrische stroomstoot uit haar weg. Pure doodsangst veranderde in gewone vrees.

Valet was weliswaar aanhankelijk, lief en mooi, maar bepaald geen held. Als hij hier in dit kleine vertrek nergens bang voor was, dan bestond er ook geen gevaar. Hij likte haar hand.

Martie putte moed uit de hond en tilde eindelijk haar hoofd op. Langzaam. Bevend voor de gruwelen die haar te wachten stonden. De spiegel onthulde geen monsterlijk aangezicht, geen onaards landschap en geen geest: alleen haar eigen gezicht, zo bleek als een doek, en de vertrouwde toiletruimte achter haar.

Toen ze in haar blauwe ogen in de spiegel keek, begon haar hart weer te bonzen, want waar het op neerkwam, was dat ze een vreemde voor zichzelf was geworden. Deze bevende vrouw die bang was voor haar eigen schaduw, die in paniek raakte bij het vooruitzicht dat ze in een spiegel moest kijken... dat was niet Martine Rhodes, de dochter van Smilin' Bob, die het leven altijd vastberaden bij de teugel had gepakt en het vol enthousiasme en evenwichtig tegemoet was getreden.

'Wat is er met me aan de hand?' vroeg ze aan de vrouw in de spiegel, maar haar spiegelbeeld kon haar niet helpen en de hond ook niet.

De telefoon ging. Ze liep naar de keuken om hem op te pakken.

Valet kwam haar achterna. Hij staaarde haar aan, een beetje verbaasd, eerst kwispelend, en toen zonder te kwispelen.

'Sorry, u hebt een verkeerd nummer gedraaid,' zei ze ten slotte en ze hing op. De vreemde houding van de hond viel haar op. 'Wat mankeert jou?'

Val staaarde haar aan, de nekharen iets overeind.

'Ik zweer dat het niet dat poedelteefje van hiernaast was dat jou wilde spreken.'

Toen ze terugkeerde naar de toiletruimte, naar de spiegel, beviel wat ze zag haar nog steeds niet, maar nu wist ze wat haar te doen stond.

4

Dusty liep onder de zacht ritselende bladeren van een in de wind wiegende phoenixpalm door naar de zijkant van het huis. Daar trof hij Foster 'Fig' Newton aan, het derde lid van de ploeg.

Aan Figs broekriem hing een radio – het elektronische infuus dat hij eeuwig meesjouwde. Via een koptelefoon sijpelden de praatprogramma's zijn oren binnen.

Hij luisterde niet naar programma's over politieke onderwerpen of de problemen van het moderne leven van alledag. Op elk uur van de dag of de nacht wist Fig wel een zender te vinden met een programma over ufo's, ontvoeringen door buitenaardse wezens, telefonische boodschappen van overledenen, vierdimensionale wezens en Big Foot.

'Hé, Fig.'

'Hé.'

Fig was ijverig bezig met het schuren van een raamkozijn. Zijn eeltige vingers waren wit van de verpoederde verf.

'Weet je 't al van Skeet?' vroeg Dusty terwijl hij langs Fig verder liep over het leistenen pad.

Met een knikje zei Fig: 'Op 't dak.'

'Hij doet net alsof hij eraf wil springen.'

'Zal-ie ook wel doen.'

Dusty bleef staan en draaide zich verbaasd om. 'Denk je dat echt?' Newton was doorgaans zo zwijgzaam dat Dusty eigenlijk als antwoord niet meer verwachtte dan een schouderophalen. In plaats daarvan zei Fig: 'Skeet gelooft niks.'

'Zoals wat?' vroeg Dusty.

'Gewoon niks. Punt uit.'

Figs antwoord stond voor zijn doen gelijk aan een tafelrede. 'Het probleem is dat hij zelf ook eigenlijk niks is.'

Het bolle ronde gezicht van Foster Newton, pruimenkin, volle mond,

kersrode neus met een kersronde punt en blozende wangen, had hem eigenlijk het uiterlijk moeten geven van een liederlijke levensgenieter; maar hij was geen karikatuur dankzij een stel heldergrijze ogen dat achter zijn dikke brillenglazen vol treurnis stond. Dat was geen incidenteel verdriet, veroorzaakt door Skeets zelfmoordneigingen, maar een eeuwige triestheid waarmee Fig alles en iedereen scheen te beschouwen.

‘Hol,’ voegde Fig eraan toe.

‘Skeet?’

‘Leeg.’

‘Hij zal zichzelf wel een keer vinden.’

‘Hij zoekt niet eens meer.’

‘Da’s pessimistisch,’ zei Dusty, terugvallend op Figs beknopte spreekstijl.

‘Realistisch.’

Fig hield zijn hoofd scheef toen zijn aandacht werd getrokken door een discussie op de radio, die Dusty alleen hoorde als een vaag blikkerig gefluister dat uit een van de schelpen van de koptelefoon ontsnapte. Fig stond met zijn schuurblok in de aanslag boven het raamkozijn, de ogen vervuld van een nog groter verdriet, dat kennelijk voortkwam uit de vreemde dingen die hij te horen kreeg en even roerloos alsof hij was getroffen door de verlamme bundel uit het straalpistool van een buitenaards wezen.

Bezorgd door Figs sombere voorspelling haastte Dusty zich naar de lange aluminium uitschuifladder waar Skeet eerder tegenop geklommen was. Hij overwoog even om die naar de voorkant van het huis te verplaatsen. Maar Skeet zou weleens van een directere benadering kunnen schrikken en springen voor hij hem naar beneden kon praten. De sporten rammelden onder Dusty’s voeten terwijl hij snel naar boven klom.

Toen hij van de top van de ladder af stapte, bevond Dusty zich aan de achterkant van het huis. Skeet Caulfield zat aan de voorkant, onzichtbaar achter een steile helling van oranje dakpannen die omhoogrees als de geschubde flank van een slapende draak.

Het huis stond op een heuvel en een paar kilometer verderop in het westen, achter de opeengedrongen flats van Newport Beach en de besloten haven, lag de Stille Oceaan. De gebruikelijke blauwe tint van het water was als droesem naar de oceaanbodem gezakt en de woelige golven vertoonden veel grijstinten doorspekt met zwart: een weerspiegeling van de onheilspellende lucht. Aan de horizon leken zee en lucht zich naar elkaar toe te buigen in een kolossale zwarte golf die, als hij echt was geweest, met zoveel kracht op de kust zou

slaan dat hij langs de Rocky Mountains zou spoelen, meer dan negenhonderd kilometer naar het oosten.

Achter het huis, twaalf meter onder Dusty, lagen met leisteen geplaveide binnenplaatsen die een directer gevaar opleverden dan de zee en de opkomende storm. Hij kon zich gemakkelijker voorstellen hoe hij daar zelf verpletterd op die leistenen lag dan dat hij zich in gedachten een beeld kon vormen van de overstroomde Rockies.

Terwijl hij de zee en de hachelijke afgrond de rug toekeerde, klauterde Dusty omhoog, met licht gespreide armen en voorovergebogen om tegenwicht te bieden aan de gevaarlijke achterwaartse trek van de zwaartekracht. De inlandige luchtstroming was nog steeds niet meer dan een fikse bries en had zich nog niet tot een volwaardige wind ontwikkeld, maar desondanks was hij blij dat hij hem in de rug had en tegen het dak aan gedrukt werd in plaats van ervan weggeblazen. Aan de top van de lange helling ging hij schrijlings op de nok zitten en keek langs andere schuine kanten van het complexe dak naar de voorkant van het huis.

Skeet zat boven op een nok die parallel liep aan de zijne, naast een dubbele schoorsteen die vermomd was als een vierkante klokkentoren. De bepleisterde toren rustte op een soort Grieks gewelf waarvan de pseudo-kalkstenen pilaren een met koper beklede Spaans-koloniale koepel droegen en boven op die koepel stond een korte maar rijkversierde gotische spits die in dit volslagen maffe ontwerp niet meer uit de toon viel dan het geval zou zijn geweest met een gigantische neonreclame voor Budweiser.

Met de rug naar Dusty zat Skeet met opgetrokken knieën naar de drie kraaien te staren die boven hem rondcirkelden. Hij had zijn armen naar hen opgeheven in een uitnodigend gebaar dat de vogels aanspoorde om neer te strijken op zijn hoofd en schouders, alsof hij geen huisschilder was maar Franciscus van Assisi die zich onderhield met zijn gevederde vrienden.

Nog steeds schrijlings op de nok schoof Dusty waggelend als een pinguïn in noordelijke richting tot hij het punt bereikte waar een lager dak, dat van west naar oost liep, onder de rand verdween van het dak dat hij overstak. Hij verliet de nok en liep naar beneden over de bolle dakpannen, achteroverleunend omdat de zwaartekracht hem nu onverbiddelijk naar voren trok. Op zijn hurken bleef hij even aarzelen bij de rand, maar sprong toen over de dakgoot en kwam een meter lager terecht op het andere dak, waarop de rubberzolen van zijn schoenen aan weerszijden van de nok belandden.

Omdat zijn gewicht niet gelijk verdeeld was, helde Dusty naar rechts over. Hij worstelde om zijn evenwicht te vinden, maar besefte met-

een dat hij er niet in zou slagen om op de been te blijven. Voordat hij te veel zou overhellen en omlaag zou tuimelen, zijn dood tegemoet, liet hij zich voorover vallen en klapte tegen de nokpannen, het rechterbeen en de rechterarm stevig tegen de zuidelijke helling gedrukt, het linkerbeen en de linkerarm tegen de noordkant geklemd en klampte zich vast als een in paniek geraakte rodeocowboy op de rug van een woeste stier.

Hij bleef even liggen, kijkend naar de vlekkerige oranjebruine tint van de dakpannen en het glanzende waas van dood korstmos dat zich erop had vastgezet. Het deed hem denken aan een kunstwerk van Jackson Pollock, hoewel dit subtieler was, een stuk betekenisvoller en veel aantrekkelijker om te zien.

Als de regen kwam, zou de laag dood mos snel glibberig worden en dan zouden de gebakken dakpannen binnen de kortste keren verraderlijk glad zijn. Voor de bui losbarstte, moest hij Skeet zien te bereiken en weer van het dak af zijn.

Uiteindelijk kroop hij verder in de richting van een kleinere klokkentoren.

Deze had geen koepel. Hij rustte op een miniatuuruitvoering van het gewelf van een moskee en was bezet met keramische tegels in het islamitische patroon dat de Boom van het Paradijs wordt genoemd. De eigenaren van het huis waren geen moslims, dus ze hadden dit exotische detail kennelijk toegevoegd omdat ze het mooi vonden om te zien – ook al waren bouwvakkers, huisschilders en schoorsteenvegers de enige mensen die het hier boven ooit zouden kunnen bewonderen.

Leunend tegen de een meter tachtig hoge toren trok Dusty zich over-eind. Terwijl hij zijn handen onder de rand van de koepel van het ene luchtgat naar het andere verplaatste, schuifelde hij om het bouwsel heen naar het volgende stuk open dak.

Opnieuw schrijlings op de nok gezeten kroop hij voorovergebogen snel verder naar weer zo'n verdomde pseudo-klokkentoren, opnieuw met een Boom van het Paradijs-motief. Hij voelde zich net Quasimodo, de in hoger sferen levende gebochelde van de Notre-Dame: misschien niet zo lelijk als die arme stakker, maar ook in de verste verte niet zo lenig.

Hij ging voetje voor voetje om de tweede toren heen en vervolgde zijn weg naar het einde van de oost-westoverkapping, die eindigde onder de dakrand van het noord-zuiddak over de voorste vleugel van het huis. Skeet had een korte ladder achtergelaten als een soort loopplank van de lager gelegen nok naar de schuine wand van het hogere dak en daar klom Dusty op handen en voeten langs omhoog, om

zich vervolgens op te richten tot een soort aapachtige houding toen hij van de ladder afstapte om de laatste helling te beklimmen.

Toen Dusty eindelijk bij de hoogste piek was aangekomen, was Skeet verbaasd noch bang om hem te zien. ‘Morgen, Dusty.’

‘Hoi, knul.’

Dusty was negenentwintig, maar vijf jaar ouder dan de jongere man; niettemin beschouwde hij Skeet als een kind.

‘Vind je het goed als ik even ga zitten?’ vroeg Dusty.

Met een glimlach zei Skeet: ‘Ik vind het echt gezellig dat je er bent.’

Dusty ging naast hem zitten, met zijn billen op de nok, de knieën opgetrokken en zijn schoenen stevig op de dakpannen geplant.

Ver in het oosten, langs in de wind wuivende boomtoppen en nog meer daken, achter snelwegen en woonwijken, achter de San Joaquin Hills, rezen de Santa Ana Mountains op, nog bruin en verdord aan het begin van het regenseizoen; de wolken wikkelden zich als tulbanden rond hun eeuwenoude toppen.

Op de oprit beneden had Motherwell een groot zeil uitgespreid, maar hij was zelf in geen velden of wegen te zien.

De man van de bewakingsdienst keek nijdig naar hen op en wierp vervolgens een blik op zijn horloge. Hij had Dusty tien minuten gegeven om Skeet naar beneden te halen.

‘Het spijt me wel een beetje,’ zei Skeet. Zijn stem was angstig kalm.

‘Wat spijt je?’

‘Dat ik tijdens het werk ga springen.’

‘Je had het natuurlijk ook in je vrije tijd kunnen doen,’ beaamde Dusty.

‘Ja, maar ik wilde springen als ik gelukkig ben, niet als ik ongelukkig ben en ik ben het gelukkigst als ik werk.’

‘Nou ja, ik doe mijn uiterste best om prettige werkomstandigheden te scheppen.’

Skeet lachte zacht en veegde zijn loopneus af aan zijn mouw.

Ondanks zijn tengere bouw was Skeet vroeger pezig en sterk geweest; nu was hij veel te mager, uitgeteerd zelfs, en toch maakte hij een weke indruk, alsof het gewicht dat hij kwijt was geraakt alleen uit botten en spieren had bestaan. Hij was ook bleek, hoewel hij vaak in de zon werkte; een spookachtige vale tint scheen door het dunne laagje bruin dat eerder grijs dan goudkleurig was. Met zijn goedkope zwarte gympen met witte rubberzolen, rode sokken, witte broek en een gescheurde gele trui met gerafelde manchetten die los om zijn knokige polsen bungelden, zag hij eruit als een jochie, een verdwaald kind dat zonder eten en drinken door de woestijn had gezworven.